

Ovidiu Lorenz

Luați-mă drept un vis

Povestiri în K. minor

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Cezar Petrilă

Design și ilustrație copertă: Rucsandra Enache

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriel Tudorie

Corectură:
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LORENZ, OVIDIU

Luăți-mă drept un vis : povestiri în K. minor /
Ovidiu Lorenz. - București : Editura Trei, 2026
ISBN 978-606-40-3029-0
821.135.1

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-3029-0

Cuprins

Prima înfățișare	9
------------------	---

I. Traumfiktion

Acasă la Franz	15
Aici așteaptă învierea	19
Colivie, pasăre caut	23
Crudități	27
În lac din puț	31
Memento memorii	35
Nefericită țară în lume	39
Oniromant, bec aprins	43
Ouăle pentru pască	47
Pe aici pe dincolo	51
Rezonanță feerică	55
Țiuitul	59

II. Nußknacker

Accelerator	65
Anes, tezistul	69
Matera, sfârșit	73
Moneda din Ajun	77
O bunică, două bunici	81
O zi din existența unei linguri	85
Grijile unui fiu de familie.	
Un vis garsonier	89
Papucul doamnei	98
Primele zile din ultimul anotimp	102
Serile de septembrie	106
Spărgătorul de capete	110
Urzici moarte pentru tata	114
Vinerea verde	118

III. Kafkaesk

Ante-scriptum către tata	125
Arici în lockdown	129
Cărți pentru Lena (idee)	133
Hoțul de timp	137
În afara adevărului	141
Înapoia legii	146

Letrificarea	150
Otilie face nuntă (vis împrumutat)	154
Sistemul opțional de seninătate	158
Suntem cu toții K. fără nume	162
Uite, tricoul kaki	166
Ultima poliță	170
„Omoară-mă sau ești un ucigaș!”	175
<i>Mulțumiri</i>	187

Prima înfățișare

După o noapte în care mama ta avusese niște vise îngrozitoare, cu un gândac ieșindu-i din pântec și strecurându-i-se pe trunchiul de măr înflorit, ca și cum presimțea ce nelegiuire se pregătea să facă scuipându-te-n lume printre picioarele ei albe, unde în urmă cu nouă luni și câteva zile tatăl tău își făcuse mendrele ca un stâlp al familiei ce se află, te-ai hotărât să nu mai aștepți o singură clipă și, nu!, ai scos capul. Ba chiar ai țipat ca din gură de șarpe. Ai tras adânc aer în piept, ai simțit plămâni umplându-ți-se, pielița dezlipindu-se, făcând loc. Nu îți plăcea, doreai să te-ntorci, înăuntru fusese cald și atâta de bine — acolo, în vizuina aceea prin pereții căreia începuseră deja să pătrundă murmure neștiute.

Ești smuls, mâini trag de tine ca și cum de asta ar depinde soarta întregului univers. Nu are rost să te zbați, odată aflat în fața faptului împlinit. Un cuțit ce retează și gata, zarurile sunt aruncate în gol, nu mai poți face nimic să împiedici evenimentul acestei

zile de 3 iulie 1883 ale cărei roțițe s-au pus în mișcare inexorabil, într-o succesiune atent orchestrată încă de la facerea lumii. Chipul care ocupă firmamentul odăii își trage parcă toată seva din tine. *Franzin, hai la mama*. Plutești în culcușul imaculat, senzația de moliciune îți se strecoară încet printre buze, îți umple gura cu totul, se rostogolește la vale pe gât, ai vrea să te-nece — și te cufunzi în albul de jur împrejur, te lipești cu toată ființa de făptura aceea extenuată, sorbindu-te din priviri.

Înfruptă-te până ajungi să te saturi. Continuă-ți pânda-nteruptă de cu câteva clipe înainte să ieși, atunci când simțea că nu mai încapi, nu era loc și tare-ți venea să te-ntinzi. Un geam e scaldat în lumina opacă a zorilor, luna lasă o dâră peste marginea Orașului Vechi, unde pisicile își caută încă perechea sau prada. Brusc, de cealaltă parte a zidului se aude un clinchet cu reverberații, ceva ca un durigat subacvatic, apoi tropăitul tot mai apropiat, ușa ce se deschide și se trânteste la fel de repede-n urmă. Nici nu știi ce te lovește în moalele capului. Când faci ochi, în fața ta e o namilă cu mustăți negricioase ca două cozi de stăncuță¹.

¹ În cehă, *kavka*.

— O scăpat ligheanul pe scări hoasca aia!

După care, încrucișându-vă o fracțiune de secundă pentru prima dată privirile:

— Hai noroc, fiule. Dă să te cântăresc!

— Franzin, hai la tata — oftă cealaltă voce.

— Cum adică Franzin? Franzen o să fie, doar nu-i fată. Nici să n-aud!

— Bine, Hermann — îl aprobă femeia.

Ție *herr mann* îți hârâia în urechi. Împreună cu laptele îți venea tot aerul înapoi și, odată cu el, țipătul ca din gură de șarpe.

De parcă te-ar naște cu mâna lui încă o dată, bărbatul te smucește de-a dreptul, nevindu-i să creadă că-ncepi să te zbați tocmai în brațele lui.

— Gura, drăcie, nu face scandal! Ce ușor îi... Nu trebuia să-l mai ții?

— Nu, chiar mi se pare că prea târziu a venit.

— Acuma ți-ai găsit și tu să naști, nu puteai pe lumină? Țsta n-o fi bărbat până-i cucu'!

Și apoi către tine, vrând să te ostoiască:

— Vasăzică stăm după curul tău și, când vii, halal Domnului, scoli tot ghetoul cu smiorcăielile tale. Decât așa prunc, mai bine fără. O să fii toată viața un amețit, las' că te știu eu, somnorosule...

În geam, soarele își arunca primele raze mai serioase. Ca la un semn, ai tăcut.

— Hermann, lasă copilul să doarmă.

— Tu să taci, mie primul născut îmi trebuie om, nu fătoaie, m-ai auzit? Eu într-o zi trebuie să am cui lăsa șandramaua asta.

— Bine, omule, dacă de copil nu îți pasă, atunci lasă-mă pe mine să dorm, sunt istovită.

— Poate că nu trebuia să-l aducem pe lume, Julie.

Întâmplarea face că pe lume nu exista ceva mai unduitor decât acele două silabe, *iu-li*, rostite la fel ca și luna aceea irespirabilă, fie și cu glasul acela fără drept de apel. Cum ai fi putut să nu vii?

— Hai și m-ajută mai bine cu inventarul. O venit marfa. De-aș vinde măcar pentru două zile.

Văzând că nu are cu cine să se tocmească, tatăl iese trântind ușa de cel puțin trei ori mai puternic decât la venire, ca și cum ar fi vrut să n-o mai deschidă nimeni vreodată. În urma lui se aude același tropăit, necurmat însă de niciun alt vas cu apă vărsat ori făcut țândări. Mama se ridică și ea.

— Fii cuminte, *mein Sohn*, dormi, hai, dormi odată, nenicând nu o să dormi mai mult ca acum. Visează... cât încă e vreme.

Înghiți începutul de țipăt
și privești în tavan — e alb, fără pată.

I. Traumfiktion

Acasă la Franz¹

Un fiu care vede.

La parter, un magazin șic, de suveniruri ca la muzeu, cu statuete reprezentându-l pe Franz. Băltoace de inundație, lucrări, apoi se acoperă trotuarul și se poate intra. Biletul e 5 coroane. Cât așteptați, iese Kafka în șort, purtându-se singur pe umeri ca pe-un copil, dacă te uiți mai bine vezi că trupul de jos nu are cap și stând așa tot face exerciții, o prezentare multimedia vă spune că era voinic, vă îndoiiți de cum scrie. Dedesubt, o vizuină ca de bursuc, aluneci pe tobogan cu tot cu pătura pusă peste, încerci s-o așezi înapoi dar lumea buluc după tine, o pui pe scărița de lângă, vine cineva din muzeu, îi explici, te crede singurul vinovat, reconstitui cu lux de-amănunte ce s-a-ntâmplat, o germană pe care n-o înțelege.

Deasupra, înconjurat de creneluri, se profilează un turn, acoperit cu zăpadă ori

¹ Text apărut inițial pe LiterNautica.com, 22 august 2022.